

Dag 336 – donderdag 28 november

Lagun heeft het opnieuw op de plantenbak in huis gemunt. Ik dacht dat hij hem was vergeten maar meneer bruinnes ziet er opnieuw de fun van in om de aarde met zijn neus uit de bak te scheppen. Gisteren in Brussel is zijn geheugen ongetwijfeld opgefrist toen hij daar de plant in de vergaderzaal herontdekte.

Hij zit veel in de bench vandaag maar het is geen enkel probleem. Het kleine grut vindt het best om vandaag wat holbewoner te spelen.

Wij gaan 's avonds uit eten en Lagun krijgt een knaagbeentje in zijn bench. Iedereen is gelukkig.

Dag 337 – vrijdag 29 november

Het is laat geworden gisteravond. Ik neem dan ook de late trein (lees: ik heb twintig minuten langer kunnen slapen dan anders).

Zouden honden het uur kunnen lezen? Wellicht niet natuurlijk maar ze zijn zo ingesteld op hun routine dat de heilige drievuldigheid beneden wel merkt dat er iets anders is en ze lopen uit hun doen. Lagun en ik komen tegelijk buiten met de buurvrouw en haar zoontje en Lagun schrikt en blaft naar de buurjongen. Hij blaft maar 1 keer maar 't is 1 keer goed. Iedereen in de wijk is nu wakker.

Er is meer plaats in de trein van acht uur dan in onze gebruikelijke trein van half acht. Lagun installeert zich onder een van de tafeltjes in ons hoekje en ik ga er naast zitten. Tegen dat we in Gent zijn, slaapt de lieverd al maar een jongen die net is opgestapt komt heel vriendelijk vragen of hij niet aan dat tafeltje zou mogen zitten. Ik neem aan dat het is om zijn laptop op te zetten en maak er natuurlijk geen punt van. Ik vraag Lagun om opzij te gaan en hij komt aan mijn andere kant zitten in het gangpad. Wat zal ik daar spijt van krijgen. Lagun is voor de rest van de treinrit onrustig. Hij jammert zachtjes, weet zich geen draai te geven en natuurlijk krijgen de omzittenden medelijden en spreken ze hem aan waarop hij blij en kwispelend me ver van mijn stoel trekt om tot bij die begripvolle en aagrage handjes te komen. Ik kan gelukkig wel zijn aandacht goed bij mij houden met een snoepje.

De jongen die nu aan het tafeltje zit, verontschuldigt zich terwijl hij lekker zijn boterhammetjes zit op te eten. Hij had niet gezien dat het een hond in opleiding was. Zou hij anders niet gevraagd hebben om ons te verplaatsen? Ik maak er geen punt van en stel hem gerust dat het een goede oefening is voor Lagun maar diep van binnen baal ik toch een beetje.

De wandeling naar het bureau gaat dan weer relatief ok. Tot vlak voor de deur. Lagun spot een stel grote vogels in ons straatje. Hij springt op en op de een of andere manier werkt hij zich uit zijn halsbandje en stormt ie vogels achterna. Regelrecht de straat op! Gelukkig is het geen druk straatje maar 50 meter verder hebben we dan wel weer een drukke boulevard waar auto's veel te snel rijden. Ik raap al mijn kracht bijeen om te blijven staan en stap naar de ingangdeur van het bureau terwijl ik hem roep. Als bij wonder staat Lagun binnen de 10 seconden bij mij. Ik doe hem zijn leibandje zelfs niet meer om en hij stapt netjes mee naar binnen tot aan ons bureau. Pffffff. Ik moet wat beginnen opletten want dit gebeurt toch net iets te vaak tegenwoordig. Dit is al het tweede incident op een week tijd.

Het is erg rustig op het werk vandaag. Zou iedereen zich al mentaal aan het voorbereiden zijn op de receptie voor de gepensioneerden deze middag?

We profiteren er een beetje van en gaan op bezoek bij Maryse op de derde verdieping deze ochtend.

Ons kleintje is altijd dolenthousiast om mee te gaan maar als je langer dan een paar minuten in een ander bureau blijft, vindt ie het toch niet meer zo interessant. Die nieuwe vuilnisbak is dan ook allang grondig geïnspecteerd natuurlijk. ;)

Om klokslag twaalf uur begint de receptie. Er is erg veel volk en overal vallen er kruimeltjes voor Laguns neus en krijgt hij volop aandacht. In een mum van tijd raakt onze jongen volledig opgedraaid.

Het wordt zelfs zo erg dat hij begint op te springen naar de plateaus met glazen en dessertjes die worden rondgedragen. Sommige collega's lachen: "oei oei, die is nog lang niet klaar om te beginnen werken hé?!" Mja... als niet iedereen het zo leuk zou vinden om hem tegen mijn wensen in helemaal gek en wild te maken of zelfs hapjes voor zijn neus te houden, zou iedereen dat voorbeeldige woefje kunnen zien dat ik ken.

Ik beslis om buiten even te gaan afkoelen met de kleine man, hem wat te kalmeren en zijn aandacht bij mij te krijgen. Het lukt allemaal redelijk makkelijk buiten. Ik voel me klaar om terug naar binnen te gaan, gewapend met een lekker speculaasje. Deze keer ben ik strenger tegen de collega's. En ze snappen het blijkbaar wel. Het groepje waar ik blijf bij staan, negeert Lagun, keuvelt gezellig voort en vraagt heel respectvol na enkele minuten of ze hem eens mogen aaien. Zo moet het zie.

Omstreeks twee uur keren we terug naar ons bureau. Het feestje is nog steeds aan de gang maar misschien is er wel werk binnen gekomen. Lagun gaat de hele namiddag op zoek naar kapoenerij. De spullen van de werkmannen liggen er nog steeds en ik moet hem om de twee minuten ergens bij weg roepen. Dan maar aan mijn stoel vastmaken hé. Binnen de minuut ploft Lagun zich neer en valt hij in een diepe, luidruchtige, slaap. Hij was duidelijk een beetje over zijn toeren gegaan...

Dag 338 – zaterdag 30 november

Vandaag hebben we groepstraining van Canisha in het station Gent St. Pieters.

Terwijl we verzamelen in de inkomhal, gooit er zich plots een dame op Lagun en begint ze hem zot te knuffelen en strelen. Ze heeft duidelijk wat te veel babbelwater op. Of zeg maar schreeuwwater want wanneer we haar van onze hondjes af halen en weg escorteren, schreeuwt ze luid en slaat ze wild rond zich. Dat belooft al zie. Onze Canishaatjes blijven er wonderbaarlijk allemaal heel stoïcijns bij. Darko zou al op een neusje zitten peuzelen hebben en Yana zou bang bibberend achter mijn benen schuilen.

We beginnen de training in de gang naar de perrons. Het lijkt wel alsof Lagun kan tellen verdorie. Bij perron 4 gaat hij automatisch richting de trappen naar boven. Perron 4 is het perron dat wij altijd in Brussel-Noord moeten nemen om naar huis te komen! Natuurlijk besef ik wel dat hij niet echt kan tellen maar hij kan duidelijk wel afstanden inschatten en ziet de gelijkenissen. Wat een routinebeesten toch!

Een van de volgende oefeningen is iets oprapen en aan baasje geven. Sleutelbossen en leibandjes kunnen hem niet boeien. Maar centjes, ja daar gaan we voor! Als een bezetene probeert Lagun een

stuk van 2 euro op te rapen van de gladde vloer. Dat het niet lukt, ligt geenszins aan zijn inzet en handigheid (of moet ik mondigheid zeggen?). Ik help hem een beetje en leg het muntstuk op mijn hand op de grond. Binnen de twee seconden heeft ie het in zijn snoet en geeft hij het netjes terug af aan mij. That's my boy! ☺

De volgende oefening wordt 'plaats'. Plaats? Gerrit kijkt wat verbaasd wanneer hij mijn verbaasde blik ziet. Heb je dat nog niet geoefend Veerle? Eum... neen. Ik wist niet dat dat ook op de to do list stond eigenlijk. Geen erg. Gerrit toont het me voor met Xena hoe ik het moet aanleren. We proberen het nog niet met Lagun in de drukke stationshal maar ik kan er thuis mee aan de slag.

Lambiek zit nu in eindafwerking bij Wendy. De grote golden heeft het begrepen op Lagun vandaag. Beiden trainen heel goed maar wanneer ze in elkaars bereik komen, loopt het mis. Die hebben zin in spelen! Er zit maar 1 ding op: uit elkaars buurt blijven. En dat lukt netjes, tot op het verwarmd terras waar we na de training met zijn allen iets gaan drinken. Wendy en ik komen door het lot naast elkaar te zitten. Dat wordt zwoegen denk ik dan maar uiteindelijk valt het heel erg goed mee. We gooien onze benen tussen hen beiden en na twee vruchteloze toenaderingspogingen, gaan Lagun en Lambiek er braaf bij liggen.

Na de training krijgen we bezoek thuis. Twee van de grootste fans van de viervoeters komen langs: achtjarige Bo en zesjarige Sam. Na een hele avond flinke hondjes, zouden de meisjes heel graag even een knuffelsessie houden in de zetel. Het is zo vertederend dat ik om de beurten Yana en Lagun eens een paar minuten tussen hen laat liggen in de zetel. Het levert me vier dolgelukkige snoeten op.

Darko houd ik bij me want die heeft al aangegeven dat hij toch niet zo tuk is op al die drukte en ik ben al blij dat we deze avond geen incidenten hebben gehad met de hete kaasfondue op tafel en de kabels van tafel naar de muur.

Laten we afsluiten in schoonheid nietwaar.

Dag 339 – zondag 1 december

Tijd voor wederom een spelklasje! De Golden van enkele weken geleden (die het niet zo kan vinden met Deus) loopt al rond te snuffelen op Christels weitje wanneer Lagun en ik arriveren.

De Golden schiet pas in actie wanneer Lagun hem als een zot voorbij komt gestormd. De baasjes springen een gat in de lucht van blijdschap: eindelijk speelt hun lieverd! Een kwartier aan een stuk gaan beide retrievers hun gangetje en tegen dat Deus arriveert, is de Golden pompaf. We spreken af om volgende keer wat vroeger te komen zodat de retrievertjes toch zeker een half uurtje samen de ziel uit hun lijf kunnen lopen.

Geen rust voor Lagun na het spelklasje: mijn nichtjes Elena en Mauri komen hun sinterklaas halen – ook al kennen ze nu allebei de gruwelijke waarheid. ;-)

Mauri's cadeau had evengoed een middagje met Lagun kunnen zijn. Dat is nu eens een hondenmeisje zie. Eerder dan een mensenmeisje. ;) Ze maakt het echter wel iets te bont en Lagun gaat over zijn toeren en begint te rijden op haar. De klassieke reactie is natuurlijk wel eerst lachen, en dan huilen wanneer die nageltjes toch pijn beginnen te doen en ze merkt dat het bij Lagun geen spel meer is. Ik haal de puber weg en leg Mauri nogmaals uit wat die reactie van Lagun heeft

uitgelokt. Opnieuw snapt ze het zegt ze. Ze droogt haar traantjes en gaat weer haar dolle gangetje... zucht.

Wanneer iedereen naar huis is en we alleen achterblijven met een 'plat jasje', lijkt het mij het moment bij uitstek om die knoop in zijn vachtje achter zijn linkeroor weg te knippen. Ik vraag echter wel versterking van Bart en die moet zich met zijn volle gewicht op mormeltje leggen om Lagun in bedwang te houden. Pas wanneer onze kleine man de schaar effectief achter zijn oor voelt, houdt hij zich muissstil. Alsof hij weet dat hij anders in Hondje Van Gogh zou veranderen.

Dag 340 – maandag 2 december

Ik doe wat droog brood bij de korrels deze ochtend. Resultaat: meneer eet enkel het brood op...

Aan het station doet onze kleine vriend opnieuw een hoopje in het gras. Oef, niet meer op het perron. Hopelijk is dit geen toevalstreffer. Da's toch veel aangenamer liefje, zo wat zachte groene veertjes onder je poep in plaats van die kille harde ondergrond waar je hoopjes zo op open pletsen. Vrouwje! We gaan snel door voordat je te lyrisch wordt en je trein mist.

In de overdekte gang onder het perron staat echter een jongen met een hond zonder leiband naar de borden met vertrektijden te kijken. Lagun spot hen en begint als een bezetene te piepen en te blaffen. Zo ga je geen vriendjes maken hé lieverd. Gelukkig heb ik nog wat zwanworstjes van de training van zaterdag over en zijn die sterk genoeg om het grut met zijn aandacht bij mij te houden.

De jongen in de hal snapt ook vrij snel mijn hachelijke situatie en gaat uit het zicht staan. Oh, dankjewel. Dat is natuurlijk geen goede oefening maar zo 's ochtends vroeg kan dat wel eens welgekomen zijn.

In de trein kruipt Lagun spontaan flink onder mijn zitje. Onze wagon komt bomvol in Gent want een van de twee eersteklasserijtuigen heeft geen verwarming en deze tijd van het jaar kan je toch best een streepje warme lucht gebruiken.

Onze buurman die opstapt in Gent trapt per ongeluk op Laguns staart. Die schrikt even op maar blijft liggen gelukkig. Denk dat meneer harder geschrokken was. Hij blijft zich de rest van de rit verontschuldigen.

Deze ochtend hebben we stafvergadering. Lagun en ik stappen als eerste het bureau van de voorzitter in en meteen krijg ik de vraag "Hoe lang zal dat nog duren met je hond"? Slik... Wil hij ervan af? "Dat zal toch nog wel even duren", stamel ik een beetje benauwd. "Ah, goed zo, want na deze willen we graag nog zo een project doen, hebben we in de Raad besproken." Huh?! Wauw. Super. Zo onverwacht geweldig nieuws, dat maakt mijn maandag helemaal goed zie. Wat zeg ik? Mijn hele werkweek!

Laguns dag is blijkbaar niet helemaal ok: 's namiddags ligt hij luid te dromen aan mijn voeten. En het is een boze droom: grommelen, ja zelfs lippen trekken en het haar op rug zijn rug rechtzetten! Tegen wie ben je aan het vechten lieverd? Ik moet de drang onderdrukken om hem uit zijn strijd wakker te maken maar lang duurt mijn dilemma niet. Wanneer de collega kucht, rolt Lagun verschrikt en verward recht. Even schudden en alles is terug ok. Zalig toch.

Dag 341 – dinsdag 3 december

We zijn de living aan het herinrichten. De hangkastjes gaan weg en er komt een grote vitrinekast in de plaats. Oude kastjes leegmaken, dozen her en der in de living verspreiden, nieuwe kast monteren. De woonkamer wordt al gauw een slagveld. Yana en Darko kan het niet boeien maar het kleine grut is meer dan bereid om te helpen inpakken... of eerder 'vervroegd uit te pakken'.

Zonder aarzelen kiest hij er meteen de duurste doos uit om open te neuzen: de doos met whiskyflessen. Heb je dorst schat? Naar het schijnt zou de groei van een jonge hond stoppen als die sterke alcohol binnen krijgt. Ik neem geen risico's want je bent al zo klein hé kleintje. Maar als dat echt waar was, zouden we dan niet veel meer eeuwige pups hebben rondlopen? ;)

Wat een nieuwsgierig woefje ben jij toch hé Lagun. Uren aan een stuk snuffelt hij al onze spullen af. Misschien zou ik beter wat speurwerk doen met jou. Alleen zie ik je later wanneer je groot bent (komt die dag ooit?) niet meteen de stoere snuffelbink uithangen op de luchthaven bijvoorbeeld. ☺

Dag 342 – woensdag 4 december

Onze rit naar Brussel verloopt zonder moeilijkheden. Of toch niet? Bij het uitstappen in Brussel-Noord, botsen we letterlijk op een jongen met zijn blindengeleidehond die stond te wachten om in te stappen in onze wagon. Even heel snel denken: snoepje, hoog stemmetje en de snelle pas erin! Het lukt wonderbaarlijk wel om weg te stappen van bij de andere hond. De jongen heeft er bijna niks van gemerkt. Bijna. Ik vraag me stiekem af of zijn hond nu niet helemaal is afgeleid in de trein door Lagun's geur die daar na tien maanden in meestal dezelfde wagon toch behoorlijk aanwezig moet zijn.

's Middags mag Lagun me vergezellen naar de Exki om de hoek voor een lunch met een ex-collega. Zijn jasje aantrekken lukt steeds beter. En stappen ook eigenlijk. Eric, die wat advies wil over de pup die ze volgende maandag verwachten, remt net op tijd af wanneer hij Lagun's nieuwe jasje ziet. "Oh, nu mag ik hem niet aaien zeker?", probeert hij toch nog even smekend. Joepie, eindelijk heeft het jasje gewerkt! Als beloning mag je hem na het eten buiten even aaien nadat ik zijn frakje heb uitgetrokken Eric. ☺

In de namiddag komt een collega binnen, aka 'de wolk parfum'. Hij begint meteen met Lagun te ravotten maar die kan het niet houden en zet het nu toch op een niezen! Het ziet er grappig uit maar leuk kan het niet zijn voor dat reukorgaantje. Als wij tweevoeters het al zo hard ruiken...

Omstreeks half vijf staan Lagun en ik allebei flink te wachten op het perron in Brussel-Noord. Ik merk plots dat Lagun iets potentieels interessants bemerkt heeft. Een van zijn oortjes trekt, hij recht subtiel zijn kopje... en dan zie ik het ook: op het perron rechtover ons passeert zowaar een hele groep mensen met assistentiehonden! De enige keren dat ik zoveel jasjes bij elkaar zie, is op onze groepstrainingen. Slik, nu maar Lagun van het spoor proberen af te houden zeker? Maar neen hoor, de kleine man blijft er heel stoïcijns en flink bij zitten. Ge-wel-dig.

De eersteklassewagon zonder verwarming is ervan tussen gehaald. Vandaag maar 1 eerste klasse zichtbaar en die zit gans aan de andere kant van waar wij staan. Nog lopen zit er niet in. We gaan gewoon gezellig in tweede klasse zitten. Lagun merkt meteen dat er iets anders is dan anders en is een tikkeltje nerveuzer. We hebben nog al in tweede klasse gezeten maar het is even geleden. Nuja,

of zijn zacht gejammer en zijn rusteloosheid aan de 'klasse' ligt, betwijfel ik ook wel een beetje. Wie zal het ons wijsmaken hé?!